

[Kim Behnke]

målet, fremgår det af de dokumenter, som erhvervsafdelingen på rådhuset i Århus arbejder med, er at sikre, at virksomheder i Århus kan overleve i stedet for at gå konkurs, sikre, at der kommer flere virksomheder til Århus Kommune, og sikre, at der i det hele taget sker en vækst i erhvervslivet i Århus Kommune.

Bevares – vil man sige – i en arbejdsløshedssituation er det da et prisværdigt initiativ fra Århus Kommune. Problemet er bare, at andre kommuner meget vel kan blive foranlediget til at føle, at de nu også er nødt til at komme med tilsvarende initiativer. Og så begynder det at blive farligt, for så bliver det kommunekasserne, der skal til at konkurrere om, hvem der kan tilbyde de største tilskud, de største indskud af egenkapital osv. i virksomhederne med deraf følgende risiko for landets skatteydere, for det er jo dem, der hæfter for de mange penge, der bliver indskudt.

Vi er dybt bekymret over, at man nu får den proces sat i gang, og den proces er sat i gang af Folketingets flertal dels i form af vedtagelsen af loven om kommunalt engagement, dels i form senest af regeringens erhvervsredegørelse, hvor man ligefrem opfordrer til, at den slags aktiviteter skal sættes i værk.

Hvorfor er vi så bekymrede for, at dette sker? Det er jo selvfølgelig, fordi det kan gå galt: Disse kommunale embedsmænd og politikere, hvad enten de sidder i Århus Kommune eller andre steder, er jo ikke et af Vorherre særligt udvalgt folk, som er i stand til at vide mere om erhvervslivets udvikling end andre. De vil også kunne begå fejl, men hvis det er smedemester Jørgensen, der begår fejl og træffer fejl-dispositioner i sin virksomhed, er det ham selv og virksomheden, det går ud over. Hvis derimod erhvervsafdelingen i Århus Kommune begår fejl, er det mig og resten af skatteyderne i Århus Kommune, der kommer til at betale for den fejl.

Ministeren sagde, at det altid skal ske på et forsvarligt økonomisk grundlag, og det er jo et godt udgangspunkt at have for denne diskussion. Problemet for ministeren og for tilhængerne af den gældende lovgivning er imidlertid, at vi har et alt for veldokumenteret eksempel på, hvad der sker, når det går galt, og det er selvfølgelig spørgsmålet om SEAS-sagen.

Da Folketinget behandlede lovforslag nr. 238 i sidste folketingsamling, blev det bl.a. af

undertegnede fremført, at der jo var 20-25 mio. kr. på højkant dernede, og det blev afvist med en bemærkning om, at det var gartnerne, der havde lavet nogle worst case-beregninger, og så galt ville det slet ikke gå.

Hvad viste sig så, da man begyndte at rode i skufferne hos SEAS? Det viste sig, at det var tifoldigt det beløb, der var gået galt. Ja, siger ministeren så, men vi har et udmærket ankesystem, hvor sagerne bliver behandlet i de respektive administrative organer, og det er alt sammen glimrende, men det, som ingen af de respektive administrative organer kan løse, er problemet omkring tabet. Hvem skal dække de 230 mio. kr.? Indtil videre har vi fået at vide, at det ikke kan indregnes i elprisen; så langt, så godt. Hvem skal så? Er det skatteyderne i området, der skal betale det? Eller er det hele landets skatteydere? Den 14. januar kunne vi f.eks. i Jyllands-Posten læse, at SEAS nu henvender sig for at få en statsgaranti.

Hvis det skal være resultatet, når disse sideordnede aktiviteter går galt, at man stiller med hatten og beder kommuner, amtskommuner eller staten om at indløse regningen for de fejl, man har begået, så ender det galt, for det har den afsmittende virkning, at man ikke er nær så opmærksom på de beslutninger, man træffer, når man ved, at der eventuelt kan komme offentlige penge ind og redde én på målstrengen.

Noget andet er så, at selve den afgørelse, der er truffet vedrørende SEAS, ikke respekteres lokalt. Jeg står her med et brev fra SEAS, som er udsendt til forbrugerne i området, og der står:

»Som De ved fra dagspressen, har SEAS lidt økonomisk tab de senere år. Det har anstrengt vores økonomi, og vi har måttet optage yderligere lån i banken. Vores kunders ekstraordinære indbetaling skal nedbringe disse lån, hvilket vil medføre rentebesparelser.«

Man er allerede begyndt at sende regningerne ud til forbrugerne. På trods af at der foreligger en administrativ afgørelse om, at man altså ikke må gøre det, har man den frækhed alligevel at udsende girokort, hvor man så gør en lille, lakonisk bemærkning om, at man jo ved fra pressen, at de har lidt tab. Jamen fra pressen ved forbrugerne også, at man må ikke indregne tabet over for dem; men det gør man alligevel.